

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

4. Prima gratia generalis Massiliensium, est doctrina & Euangelij
praedicatio: & cur quibusdam subtrahatur à Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

modo illa remotiora beneficia, sed etiam illa propinqua; quibus actu & efficienter redemptionis pretium semel oblatum per fidem atque baptismum singulis applicatur omnibus omnino sine exceptione largiri. Hoc est omnibus omnino sufficientem actualem gratiam dare,

Cap. 10.

*Gratia, qua Christi populus sumus, hoc cibetur
Limite vobiscum, & formam hanc affibitis illi:
Ut cunctos vocet illa quidem invitetque, nec ullum
Præteriens, studeat communem afferre salutem
Omnibus, & totum peccato absolvere mundum.*

Et paulo post:

Cap. 11.

*Dic unde probes quod gratia Christi
Nullum omnino hominem de cunctis qui generantur
Prætereat, cui non regnum, vitamque beatam
Impertire velit.*

Faust. lib. I.
de grats. &
lib. arb. c. 17

ET Faustus: *Quis tam immemor salutis sue* A solius gratiae qui non in partem, sed in totum genus humanum gratia beneficia fatentur extendi. Et Massilienses apud Prosperum: *Ideoque omnem hominem ad credendum & ad operandum d' vnius Ang. institutionibus admoneri ut de apprehendenda vita eterna nemo desceret, cu' voluntaria devotione remunratio sit parata.* Ex quibus manifestum est omnibus omnino Semi-Pelagianis duo ista communia fuisse degmata & veluti cardines totius erroris quod Deus generali quodam proposito, quantum in se est, vellet omnes omnino homines salvos fieri, & quod consequenter in omnes omnino gratiam suam indifferenti quadam bonitate profundaret, qua possent si vellet ad salutem salutisque remedia omnibus proposita pervenire.

Lib. I. c. 3.

Prima gratia generalis Massiliensium est doctrina & Euangelij prædicatio & cur quibusdam subtrahatur à Deo.

CAP V T Q V A R T V M.

SE quanam sint illæ gratia generalis, A quas omnibus dari statuant, non perinde apud omnes extra controversum est. In primis igitur indubitatum esse debet, eos admississe gratiam institutionis divinae seu doctrinae, qua fidem suam & salutem homines Deus docet ac suaderet. Hoc est enim quod Massilienses paulo ante apud Prosperum dicentes audivimus: *Omnem hominem ad credendum & operandum divini institutionibus admoneri.* Sub hac gratia omnem doctrinam & suasionem adeoque legem ipsam & in primis prædicationem Euangelicam complectuntur, per quas Deus homines ad salutem gratis vocat. Epif. ad Augst. Hinc testis Proþero, in regnum prædestinatos asserunt, quos gratis vocatos dignos futuros electione præviderit. Et apud Hilarium multa scripture testimonia ab Augustino prolata ad id referunt, ut ex his cum gratiam accipiant commendari, qua unusquisque post voluntatem invenerit, Ad Augst. vel ad ipsam vocationem qua prestatur indignus. Et Augustinus de se testatur eandem se gratiam gratuitæ vocationis sive prædications similiter admisisse, cum similiter ut Massilienses errarent: *Neque enim fidem, inquit, putabam Dei gratia preveniri per ilam nobis daretur, quod possemus, si sceremus utiliter, nisi quia credere non possemus, si non procederet præconium veritatis.* Ecce cum Semi-Pelagianis errans tam necessariam gratiam prædicationis esse putat ut sine illa credere non possemus. Nec mirum quia ut alibi traditum est: *Anima*

Liber de Spi. Anima rationalis non potest credere quidlibet libero arbitrio, si nulla sit suorum vel vocatio cui credit. Hoc est, cui tanquam objecto libi ad credendum proposito fidem adhibeat. Quod eodem modo in Massiliensem errore constitutus dixit, Lib. exp. ne que velle possumus nisi vocemur. Quam vocatio in Epist. ad Rom. & lib. nem ut ex gratia adhiberi se lehure atq; etiam tum sensibile declarat: Religissime ita que alio in de predictis loco, inquit, in eodem libro dixi quoniam si non ex operibus sed misericordia Dei & vocamus ut credamus, & credentibus praeflatur, ut bene operemur, & de predictis non est genus ista invicta misericordia. Sed quis tanquam perinde ut poltea Massilienses, illum vocations modum non intelligebat, quam gratia intus in cordibus operatur, hinc est quod ibidem testatur se minus ibi diligenter de illa que per Dei propositum sit vocatione tractasse.

Porro lib hoc gratiae & vocationis modo Massilienses etiam generaliter legem esse complexos alijs non minus evidenter testimonij liquet: Propositum autem vocantis gratiam (sunt verba Proelperi) in hoc omnino definitum quod Deus constituerit nullum in regnum suum nisi per sacramentum regenerationis assumere, & ad hoc salutis donum omnes homines universaliiter sive per naturalem sive per scriptam legem, sive per Euangelicam prædicationem vocari. In quibus verbis animadverteat licet vocationem secundum propositum longe aliam à Massiliensis fusile constitutam, quam Augustinus afferre soleat: nimis non illam, qua ex Dei vocantis proposito fluens, conversionem hominis ac salutem immutancio voluntatem hominis operatur, sed qua sit per generalem quandam prædicationis gratiam ex illo Dei proposito profluentem, quo neminem constituit ad regnum suum nisi per Sacramentum baptismi seu regenerationis Sacramentum assumere, hoc est, quo vult quidem quantum in se est, omnes salvos fieri, sed per illud tamen remedium quod in Sacramento regenerationis instituit: quod ut libera voluntate amplectatur, omnes divinis institutionibus tanquam generali gratia provocantur. Et simili modo Faustus crebro generali illam doctrinæ gratiam prædicat: Abst ut preponi hic damnatio originalis efficiatur (in Esau) ubi VOCANTIS benignitas & obtemperantis humilitas predicator: & ubi fidei divinitas DOCTRINA generalis inculcat ac lumen credulitatis insinuat. Vbi doctrinam generalem distinguit a gratiis specialibus ut ipse nominat, qua post credendi voluntatem ex accidenti largitate tribuuntur. Et sicut in uno loco benignitatem vocantis agnoscit, ita in altero Abram de Dei bonitate vocatum esse profitetur. Sed haec divina admonitionis, prædicationis, vocationis & ut à Vito vocabatur SVASIONIS gratia, notior in Semi-Pelagianorum scriptis est quam ut pluribus res indigat.

Verum quia ista gratiae generalitas exco-

gitata est ad evitandam hominum discretionem, qua divino iudicio iuxta Augustini sententiam, videtur fieri, quando Deus illam uni tribuit, alteri negat; hinc alia ex parte in magnas coarctantur angustias, ne eodem laqueo in sua sententia constringantur. Vident enim nec illam ipsam suam gratiam ita esse vel unquam fusile generalem quin multis hominibus omnis etatis atque ordinis subtracta defuerit, cuius defecta in eternam exitium corruevit. Nam & parvuli qui ante discretionem boni ac mali ex hac vita rapiuntur, alii per regenerationem inter ecclesiis regni assumuntur heredes, alii sine baptismo inter mortis perpetuae transeunt debitores; & adulti plurimi ita perirentur ingredi vias suas, ut eis nulla unquam legis aut Euangelij prædictio coruscaverit. Hujusmodi autem discretionem divine voluntati secretaque iudicis ejus non ascribere (cum fortuna nulla sit atque omnes pariter in originah massa damnati sint) non immerito videtur nefas. Quod si verum est iam iterum necessario reditur ad illud propositum Dei quo humanas prævenit voluntates, & ut vitam fuerit de unicuiusque liberacione & salore decerit.

Vtrique difficultati Massilienses per scientiam conditionate subdidum satisfaciunt, nam quod ad parvulos attinet: Tales annis perdi, inquit Prosper, talesque salvare quales sunt hos illas in annis maioribus si ad activum servarentur statim sentientia divina præviderit. Ad illam vero divina dispensationis diversitatem, qua Euangelium adultis alijs vel alicubi prædicatur vel non prædicatur; vel nunc palam annunciatur, quod olim per tot secula pene omnibus sicut & nunc nonnullis subtractum fuit, Dicunt (apud Hilarius) id præscientia esse divina ut eostempore & ibi & illis veritas annunciaretur, vel annuntietur quando & ubi prænoscatur esse credenda. Et Prosper: Pravos, inquit, a Domino credituros & ad unquamque gentem ita dispensata tempora ac ministeria magistrorum & exercituta erat bonorum creditus voluntatum. Quam siuam sententiam non solum abor, inquit Hilarius, Catholcorum testimonijs sed etiam Augustini disputatione confirmant. Nam simile quid alio licet sensu contra Porphyrium disputando docuerat: Tunc videlicet, voluisse hominibus apparet Christum & apidec prædicari doctrinam suam quando sciebat & ubi sciebat esse quin cum fuerant credunt. Sed quinam illi scriptores Catholicci, quibus testimoniis sententiae illius novitatem probare testantur? Non alium esse putto quam Originem, qui hujusmodi dispensationis Euangelij in libris προσεξεν non obscura fundamenta jacit: totum enim errorrem Semi-Pelagianorum ut supra de Pelagia sol. 455. nis disputantes magna ex parte declaravimus, col. 1. Origenes accuratissime tradidit.